

Προσφυγικά: Η ζωή σαν δημιουργία

Σήμερα θα σας διηγηθούμε μια ιστορία.

Μια ιστορία μερικών ανθρώπων οι οποίοι κάνουν κάτι που δεν έχουν δει ξανά μάτια μας.

Ανάμεσα στην αστυνομική διεύθυνση και στα δικαστήρια. 60 μέτρα απ'το σκοτεινό τμήμα προστασία του πολιτεύματος, δημιουργούν έναν άλλο κόσμο.

Και προσωπικά δεν λέω εύκολα αυτές τις λέξεις. Ειδικά με δεδομένο ότι μάλλον συμμετέχω σε μια διαφορετική πολιτική παράδοση από τους περισσότερους ανθρώπους που ζουν σε αυτό το μικρό κομμάτι γης που θα σας δείξουμε.

Όμως αυτή η μέρα που πέρασα στα Προσφυγικά συγκλόνισε τον κόσμο μου.

Τον κόσμο μας. Θα μιλήσω και εκ μέρους του φίλου μου του Διαμαντή που υπογράφει τη σκηνοθεσία. Και ας με διορθώσει.

Σε αυτό το βίντεο θα σας πούμε μαζί μια μικρή ιστορία. Μια ιστορία για ανθρώπους που μπήκαν σε άδεια κτίρια και τους έδωσαν ζωή.

Που φτιάχνουν με δικά τους έξοδα κάθε σπασμένο παράθυρο και κάθε ταβάνι που στάζει σε ένα κτίριο του 1933.

Που «με κατάληψη νίκησαν την εγκατάλειψη» όπως μας δήλωσε και ο Αρίστος Χαντζής, που πραγματοποιεί απεργία πείνας μέχρι θανάτου για να σωθεί αυτή η όμορφη ιστορία.

Και όντως δείτε λίγο μέσα από τον φακό μας τι μεγαλειώδες είναι αυτό που έχουν δημιουργήσει εκεί πέρα.

https://youtu.be/EaDPIImC3M_I

Ξεκίνησαν να οργανώνονται πριν 16 χρόνια, διώχνοντας τις ναρκομαφίες. Ναι, στο κέντρο της Αθήνας λίγα μέτρα από τη Γενική Αστυνομική Διεύθυνση είχε ναρκομαφίες. Οι αστυνομικοί δεν έδιωχναν τη μαφία δίπλα από την πόρτα τους και την έδιωξαν οι καταληψίες.

Και 16 χρόνια μετά οργανώνουν τη ζωή τους όλοι μαζί, με συζήτηση κοινή δουλειά και δημοκρατία.

Αυτό που τράβηξε την προσοχή μου και θέλω να βγω να το φωνάξω σε όλον τον κόσμο είναι η τελευταία τους πινελιά. Πήραν έναν εγκαταλελειμμένο χώρο που αλλιώς θα ρήμαζε, τον έκαναν

λειτουργικό και από τότε τον δίνουν σε καρκινοπαθείς και τους συνοδούς τους που είναι αναγκασμένοι να περιμένουν αγωνιώντας έξω από το αντικαρκινικό νοσοκομείο του Άγιου Σάββα.

Οι κάτοικοι των Προσφυγικών όταν γύριζαν σπίτι και περνούσαν έξω από το αντικαρκινικό νοσοκομείο που βρίσκεται δίπλα, έβλεπαν διάφορους ανθρώπους να κοιμούνται στα αμάξια. Για να ξυπνήσουν το πρωί να φροντίσουν τους καρκινοπαθείς συγγενείς τους.

Γιατί τα Airbnb εκμεταλλευόμενα τον πόνο τους, χρεώνουν χρυσάφι. Πόσα κερδίζει η κοινότητα από αυτήν την φιλοξενία; 0 (ολογράφως μηδέν)

Η μόνη χρηματική συναλλαγή που είχε η κοινότητα σε αυτό το εγχείρημα είναι τα λεφτά που έδωσε για να αγοράσει τα κρεβάτια που κοιμούνται οι καρκινοπαθείς και οι συγγενείς τους. Από τη μία οι λαδέμπορες που εκμεταλλεύονται τον καρκίνο για να πλουτίσουν και από την άλλη μια κοινότητα που προσφέρει αφιλοκερδώς.

Δύο κόσμοι.

Θυμήθηκα το Παιδαγωγικό Ποίημα του Μακάρενκο. Όμως αυτή είναι μια άλλη ιστορία που ίσως την πούμε μια άλλη φορά.

Στην ιστορία που θα σας διηγηθούμε πολλοί άνθρωποι δουλεύουν εθελοντικά για να μεγαλώσουν ειρηνικά και με αξιοπρέπεια δεκάδες μικρά παιδιά.

Οι πρώτες εικόνες που είδαμε είναι οι γυναίκες να γυρίζουν από την πορεία της 8^{ης} Μάρτη και να σερβιρίζονται το φαγητό που τους έχουν μαγειρέψει οι άντρες και τα παιδιά. Μόλις αφήνουν τα πιάτα, ένα κοριτσάκι κάνει κούνια, ενώ ταυτόχρονα την διαβάζει για το σχολείο μια νέα κοπέλα που συμμετέχει στην κοινότητα.

Στην Ιστορία που θα σας διηγηθούμε οι άνθρωποι δημιούργησαν μια κουζίνα που φτιάχνει 100 μερίδες τη μέρα και τις μοιράζει σε ανθρώπους που έχουν ανάγκη. Έχουν φτιάξει δομή ακόμα και για να φροντίζουν τις γάτες και τα άλλα ζώακια.

Όμως στην Ιστορία που θα σας διηγηθούμε δεν έχει χαρούμενο τέλος (ακόμα). Ίσως δεν έχει καν τέλος.

Διότι στην Ιστορία που θα σας διηγηθούμε το τέλος δεν έχει ακόμα γραφτεί. Και εξαρτάται από εμάς, να διηγηθούμε αυτήν την Ιστορία παρακάτω.

Θα είναι μια ιστορία ζωής και ελευθερίας που συνεχίζεται; Ή μια ιστορία με χακί στολές να σπάνε πόρτες και 50 παιδιά άστεγα στον δρόμο;

Αύριο, Σάββατο τα Προσφυγικά κατεβαίνουν στον δρόμο. Και μαζί με αυτά, χιλιάδες αλληλέγγυοι.

Θα συγκεντρωθούν 13.00 στην Λ. Πατησίων έξω από την Πύλη του Πολυτεχνείου και θα περπατήσουν μέχρι τα Προσφυγικά για να δείξουν τη συμπαράστασή τους στον Αρίστο, που φτάνει τις 40 μέρες σε

απεργία πείνας.

Ας συναντηθούμε στους δρόμους.